

Gud for os

- fordi Han var imod sin egen Søn

Af theol.dr. Kai Kjær-Hansen, Århus

Vi har netop afsluttet helliggørelsesmøderne, som indledtes med en skriftemålgudstjeneste.

Vi bringer her Kai Kjær-Hansens skriftetale over Rom. 8,31-39.

Hvis Gud er Gud

Hvis Gud er Gud - hvad så?

Ja, så kan den levende Gud enten være *for os* eller *imod os*. I det afsnit, vi har hørt, taler Paulus ikke blot opmuntrende ord, men ligefrem triumferende ord om, hvordan Gud er *for os*. Dvs. for dem, der er i Kristus Jesus. For der er jo ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus.

Gud er Gud

For Paulus er Gud Gud. Derfor må han regne med den mulighed, at Gud kan være *imod* et menneske. Denne frygtindgydende tanke holder vi andre os ikke altid lige klart for øje. Vi skærer jo ofte Gud til efter vor egen smag. Egentlig er det jo en vanvittig måde at omgå Gud på: at vi ønsker at bestemme, hvordan Han skal være, for at vi allernådigst vil have med Ham at gøre. Når vi skærer Gud til på denne måde, fratager vi os selv muligheden for at se det enormt trøsterige i, at Gud virkelig er *for os*. Og samtidigt neddæmpes talen om risikoen for, at et menneske kan have Gud *imod sig*.

Hvis Gud ikke er Gud på egne betingelser fortønes det frygtindgydende, at Gud kan være *imod os*. Og hvis Gud

ikke er Gud på egne betingelser, får vi heller ikke den triumferende glæde ind over vores liv: Han er *for os*. Så bliver alt ved med at være det, det er: gråt i gråt. Men for Paulus er ikke alt gråt. Netop på baggrund af den skrækkelige tanke, at Gud kan være imod et menneske, lyder triumfens tone: i troen på Jesus er Gud *for os*.

Gud for os - ingen selvfølgelighed

For Paulus er det ingen selvfølgelighed, at Gud er for os. Vel ved han, at Gud er kærlighed - bundløs kærlighed - og vil, at alle mennesker skal frelses. Men Paulus ved også, at vreden blusser op i Gud, fordi der er noget, der hedder synd. Og hovedsynden er jo netop, at vi ikke vil lade Gud være Gud i vore liv. Og selv om vi vil det, kan vi det alligevel ikke. »Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg.« Og han fortsætter i kapitel 7: »Jeg elendige menneske, hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?«

Og i kapitel 2 siger han: »Men ved din hårdhed og dit ubodfærdige hjerte samler du dig vrede på vredens dag, da Guds retfærdige dom skal

åbenbares.« På den dag skal den levende Gud, som i sin grænseløse kærlighed ønsker at være *for* ethvert menneske, vise sig som den, der er *imod*, fordi mennesker ikke tog deres tilflugt til frelsen i Kristus Jesus. »Kødets attrå,« dvs. alt det i os mennesker, som vil os selv - og det er ikke småting - »er jo fjendskab mod Gud.« (Rom. 8,7).

Paulus sælger ikke et »Jesus-produkt«

På denne baggrund skal de triumferende ord læses, som Paulus afslutter den første hoveddel af Romerbrevet med. Han gør det med nogle spørgsmål. Og med nogle meget korte, men umådelig indholdsmættede svar.

- Er Gud for os, hvem kan da være imod os?

- Hvem vil anklage Guds udvalgte?

- Hvem er den, som fordømmer?

- Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed?

Disse spørgsmål skal forstås rigtigt. Paulus er ingen sværmer. Han er ikke ude på at sælge et »Jesus-produkt« under sloganet: Brug Jesus, så får du ingen imod dig, så er der ingen, der anklager eller fordømmer dig.

Forstår vi det på den måde, misforstår vi ham totalt.

Paulus kender til anklager

For at forstå, hvad Paulus her siger - og for at det skal blive gode nyheder fra Gud også til os - skal vi gå en anden vej.

Paulus kender til, at der er nogle, der er imod ham, han ved, hvad det vil sige at blive anklaget og fordømt af sine med-jøder. Han ved også, at der er nogle, der ønsker at rydde ham af vejen.

Det kan være svært nok, når modstandere af ens tro er imod en med deres fordømmelser og anklager. Det er endnu sværere, når man mø-

der det samme fra dem, som man ellers havde regnet med. Paulus kendte også til, at der var nogle i de menigheder, som han holdt af, der var imod ham.

De værste anklager

Alt dette er slemt nok. Men det kan blive værre endnu. Paulus kender nemlig også til, at loven - Guds hellige lov - anklager. Og han kender til, at Guds modstander, den Onde, bruger enhver lejlighed til at sige til den kristne: »Kære ven« - sådan taler den Onde nemlig, når han vil forføre os - »kære ven, den går ikke længere; kan du ikke se, hvor skævt det går for dig i dit kristenliv; kan du ikke se, at der er mange andre mennesker, der er bedre end dig, meget mere kærlige end dig, meget mere selvopofrende end dig, selv om de ikke bekender troen på Jesus.« Og den Onde fortsætter: »Men der er mange andre kristne, som kan klare det, men du kan ikke. Du løber jo ind i det ene nederlag efter det andet. Kvit du helle-re det der med Gud; Han har jo allerede kvittet dig.«

Og så føres et menneske derhen, hvor mismodet breder sig, hvor ens synd tårner sig op for en, og man begynder at anklage sig selv. Og det er næsten det værste, der kan ske med en. Det er nemlig ikke til at leve med.

Paulus: ikke en vattet sjælesørger

Ved en helliggørelsesgudstjeneste behøver vi vist ikke at skildre dette mere indgående. Anderledes er det for mennesker, der ikke er inde under Guds Ord. For dem er synden undertiden ikke andet end et uforståeligt fremmedord. Men det er synden jo ikke for Guds børn.

Sammen med synden kommer uroen, ængstelsen for ikke at slå til over for Gud. Anklagerne og fordømmelsen

kender vi, hvad enten det er andre mennesker eller Satan, der fører dem frem - eller det er os selv.

Men her møder vi altså en mand - Paulus - som kender til det alt sammen. Og som ikke er bange for at fortælle andre om det.

Nu er der ganske vist ikke megen hjælp at hente bare i den nøgne kendsgerning, at Paulus også havde det sådan. Paulus sætter da heller ikke punktum her. Han er nemlig ikke en vattet sjælesørger. Han nøjes ikke med at sige: Det kender jeg også selv godt til, så det må vi se at få bearbejdet, så vi kan lære at leve med det.

Paulus har noget at sige

Paulus benægter ikke fornemmelsen af, at Gud kan være imod ham. Han røber, at han kender til anklager og fordømmelse, som er ved at tage magten over ham for at kvæle hans liv med Gud.

31. Hvad skal vi da sige til dette? Er Gud for os, hvem kan da være imod os?

8,31b-39: 6. s. e. påske (B).
4 Mos. 14,9. Sl. 56,12; 118,6.

32. Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?

1 Mos. 22,16. Joh. 3,16. Rom. 4,25; 5,9.

33. Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud er den, som retfærdiggør.

34. Hvem er den, som fordømmer? Kristus er den, som er død, ja meget mere: som er opstanden, som er ved Guds højre hånd, som også går i forbøn for os. Es. 50,9. Sl. 110,1. Hebr. 1,3; 8,1.

35. Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Trængsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nøgenhed eller fare eller sværd?

36. som der står skrevet: »For din skyld dræbes vi dagen lang; vi er regnet for slagtefår.«

Sl. 44,23; 1 Kor. 4,9; 15,31. 2 Kor. 4,11.

37. Men under alt dette mere end sejrer vi ved ham, som elskede os.

1 Kor. 15,57. 2 Kor. 2,14. 1 Joh. 4,4; 5,4 f. Ab. 12,11.

38. Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter* eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter * se: magter*.

Fil. 1,6. 2 Tim. 1,12. Ef. 1,21; 6,12. Kol. 2,15. 1 Pet. 3,22.

39. eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

Tak Jesus!

God-hjælp mig til at blive hos dig!

Tak at sejren er din

Men har har mere at sige. Han vil nemlig ikke, at disse i og for sig korrekte anklager, skal skjule Guds kærlighed i Kristus Jesus. Anklagerne skal ikke have det sidste og afgørende ord. Det skal Gud. Den Gud, der har vist sin kærlighed i Kristus Jesus.

Hvad er det nemlig, Paulus gør, når anklagerne tårner sig op, og fordømmelsen er ved at tage magten over hans sind? Han peger på en, som Gud engang var imod.

Gud var engang imod sin Søn

Paulus ser ingen anden udvej, end at pege på, hvad Gud engang har gjort med sin egen Søn. Gud sparede ikke sin egen Søn, men gav Ham hen i døden. Da Jesus klynges op på korset, er Gud ikke med Ham med sin velsignelse. Tværtimod er Gud imod Ham og lader forbandelsen ramme Ham.

Og videre: Når anklagerne ruller ind over Guds udvalgte,

dvs. over dem, der har sat deres lid til Jesus, så peges der på, at anklagen allerede har ramt en - nemlig Guds *udvalgte Søn*.

Og når fordømmelsen møder os, lyder det til os: Kristus har taget fordømmelsen på sig, nu er Han opstanden, nu er Han ved Guds højre hånd, nu beder Han for dem, der er ved at bukke under for fordømmende anklager, nu kæmper Han for dem, der føler, at de har Gud imod sig.

Men er Gud Gud ...

Men er Gud Gud - og det er Han, siger Paulus - så kan Han ikke i sin kærlighed løbe bort fra, at Han engang har været *imod* sin egen Søn, at Han har anklaget sin udvalgte, og at Han har fordømt Ham.

Når derfor Gud engang har været *imod* sin egen kære Søn, kan Han ikke være imod dem, der sætter deres lid til Kristus - uanset hvad de måtte føle af anklager og fordømmelse.

Så må Gud være *for os*. Og da Gud stadig væk er Gud, kan Han ikke tage notits af de anklager, som andre fører i marken imod Hans børn. Og når Han har ladet sin egen Søn dø og opstå og skænket Ham en herlighed hos sig, så skal det samme ske med dem, der i al ufuldkommenhed og med al den synd og den medfølgende anklage, alligevel kommer til Ham.

Det er jo syndere, Gud tager sig af.

Et forpint menneske kan sige Abba

Ved vores helliggørelsesguds-tjeneste vil vi derfor stille sige det til hinanden: Gud tager sig stadig væk af syndere. Han tager sig af dig og mig for Jesu skyld. Uanset hvad vi føler af anklager.

Gennem sit Ord lærer Han os i troens trods at rette vort blik bort fra os selv og hen på Ham, der ikke sparede sin egen Søn. Og i troens trods

gøre Paulus' ord til vore egne: »Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommen-de eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.«

Fori Gud ikke glemmer, at Han engang var *imod* sin egen Søn, kan Han nu glemme - tilgive - vores synd og skænke os alt med Kristus. Intet skiller længere, og intet skal skille fra Guds kærlighed i Jesus.

For Guds egen Søns skyld kan derfor et forpint lille menneskebarn, der den ene gang efter den anden bukker under for synden, *sammen* med Guds egen Søn sige de vidunderlige ord til Gud: Abba, Far.

Den, der i Jesu navn møder Gud med det tillidsfulde *Abba*, kan Gud ikke være imod.

Derfor skrifter vi

Derfor skrifter vi for vores himmelske Far alle de synder, som anklager og fordømmer os. Men når vi så modtager Jesu legeme og blod og kommer til Hans bord lige præcis som dem, vi er, så ved vi, at Gud ikke er imod os.

Og når Han ikke er imod os, så er Han for os. Anden mulighed gives ikke. Og når *Han* er for os, ja, så kan *intet* være imod os. Så må anklager og angreb, der kommer fra indre og ydre fjender, rømme.

Se derfor på Ham, som Gud engang var imod, sin egen kære Søn. Da er Gud for dig og med dig og skænker dig barnekår hos sig. Og med barnekåret følger den vidunderlige ret: at kalde den himmelske Gud for Abba, Far.

Den ret har et forpint menneske som du og jeg også.

Fori Gud engang var imod Jesus. □

BØGER

Maj Bylock

De sunkne skibes vig

Frimodts Forlag 1984
136 sider - 110 kr.



bærer fristelsen til at løbe med flertallet, hvad enten dette nu betegnes som »folkets kirke« eller noget andet. Denne fristelse har som sin modsætning nødvendigheden af at gå den snævre vej, som er beredt for det sande Guds folk i Guds kirke og menighed, hvilket kan betyde kamp og ensomhed.

Er bogen ikke voldsom i sin dramatik, har den dog en spændende handling. Den megen symbolik er i sig selv spændende og giver læseren en følelse af at »opleve i tre lag«:

1. bogens handling
2. hentydninger til personer og handlingsforløb i NT
3. relationer til vor aktuelle situation.

Derfor er det heller ikke en bog, man bliver færdig med lige med det samme.

Astrid Baun

En nylig togrejse blev beriget ved læsning af ovennævnte bog. En bog med en helt speciel stemning, et spændende forløb og en masse symbolik. I handlingen finder vi en næsten uhyggelig parallel til vor egen kirkelige situation, som inde-